Pogonici de vorbă cu voi

Ce-a fost eri pe capul meu, copii, nici nu vă mai spun. Ştiţi doar, era ultima zi în care se primeau propunerile pentru concursul nostru, pentru găsirea noului titlu. Nu mai încăpeau copiii în redacţie. Pe scaune, pe bănci, pe birouri, sub birouri — unul ieşea din dulap, altul dintr'un sertar, — ce să vă spun numai pe lampă nu călărea nimeni!

Unul câte unul au fugit din redacţie toţi colaboratorii noştri.

— „Ce-i? Unde plecaţi? — am întrebat eu speriat.

— „Păi... (şi-mi arătară pe copii — nu vezi că nu-i loc, ariciule? Las' că venim noi mâine, după ce se închide concursul!")

Şi-apoi când am rămas eu singur cu copiii, să te ţii petrecere! Nu-i vorbă, că n'a fost numai petrecere. Mi-au povestit copiii o grămadă de lucruri interesante de pe la şcolile lor, mi-au vorbit despre revistă şi cum ar vrea ei să fie acum, când îşi schimbă numele. Mi-au povestit necazurile şi bucuriile lor ; şi mereu veneau şi veneau copiii, din ce în ce mai mulţi.

Către sfârşit, au venit şi neastâmpăraţii mei de aricei — Ţepeluş şi Ţândărel. Atunci să fi văzut voi veselie şi larmă! Mă cam trăgeau de limbă copiii să le spun rezultatul concursului — numele nou al revistei, adică. Ei, dar vezi că nici eu nu-l ştiu! O să-l aflăm noi acuş — acuş care este, n'aveţi grijă, în numărul de 1 Ianuarie!

Acuma, drept să vă spun, a crescut noianul de scrisori din faţa mea, de e mai cât un munte. Uite că mă apuc să vă scriu în grabă că bănuesc eu cu câtă nerăbdare îmi aşteptaţi voi răspunsurile.

Iată de pildă SOVAREL MARIA, din clasa VI Elementară Giurgiu, cred că are nevoe de ajutor. Ştiţi ce-mi scrie ea? Ascultaţi:

„Dragă Poponici, eu sunt secretara comitetului de clasă şi am foarte mari necazuri. Cred că mai sunt eleve svăpăiate şi zburdalnice ,dar nu cred să fie ca elevele clasei noastre. De aceea, vreau să te întreb cum aş putea să le cumintesc. Am întrebuinţat toate mijloacele cunoscute de mine, dar n'am câştigat nimica".

Ştii, fetiţo, mă gândesc, cum spui tu, la „mijloacele" pe care ar trebui să le întrebuinţezi faţă de colegele tale pentruca să isbuteşti şi să meargă totul bine. Eu, în locul tău întâi de toate, nu m'aş ţine deloc „măreţ" n'aş fi mândru şi înţepat (cu toate că altfel sunt ţepos precum se ştie!) Apoi, aş încerca să-mi fac prietene pe toate fetele din clasă. Şi dacă mi-ar veni cam greu la început, m'aş împrieteni cu câteva. Mi-aş alege măcar câte una de fiecare grupă. Aş sta foarte serios de

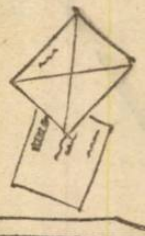

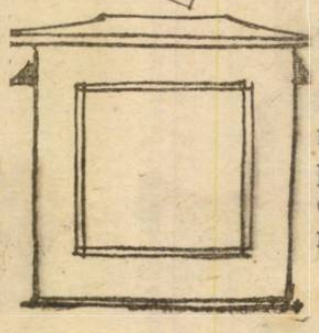

vorbă cu aceste noui prietene ale mele şi le-aş convinge că e neapărat nevoe să domolim împreună clasa. Dacă istuteşti să le câştigi, fetiţo, ai făcut un mare pas înainte. Aş încerca apoi să-mi ajut colegele. Dar nu aşa, cu aerul „...lasă că eu ştiu mai bine decât tine" — ci prietenos şi fără să faci pe deşteapta. Şi în recreaţii, m'aş prinde la joc cu toată lumea. M'aş duce şi pe acasă la colegele mele, aş încerca să-mi fac lecţiile împreună cu ele şi aş sta de vorbă despre tot felul de lucruri. Ce-ar fi să încerci şi mijlocul ăsta? Pe urmă, după ce-ţi câştigi încrederea şi prietenia clasei, să vezi ce uşor are să-ţi vie să discuţi cu colegele tale într'o şedinţă de clasă chestiunea aceasta, atât de grea, a disciplinei.

Dar aş vrea, dragă Maria, să-i întrebăm şi pe copiii care citesc revista noastră ce cred despre lucrul acesta. Dragi copii, vreţi s'o ajutaţi şi voi pe Maria, ca să izbutească să facă din clasa ei o clasă cu adevărat disciplinată? Atunci, vă rog să-mi scrieţi mie ce o sfătuiţi voi să facă. Eu am să vă public scrisorile în revistă şi astfel Maria va simţi cu adevărat ajutorul vostru.

Iar pe tine, Maria, te rog să-mi scrii dacă sfaturile noastre ţi-au prins bine.

Tu, EMIL IORDACHESCU din cl. IV Elementară Buc., mi-ai trimis o poveste, care se numeşte „Povestea unui om prost". Aş vrea să ştiu dece n'ai terminat-o, şi ai scris „Va urma" numai după o pagină?

Eu drept să-ţi spun, bănuesc dece: pentrucă n'ai ştiut nici tu singur cum să-ţi isprăveşti povestea. Lasă că nici eu în locul tău n'aş fi ştiut: când vrei să faci numai decât o poveste cu un om prost care a găsit o servietă de aur, cum s'o scoţi la capăt frate? Dar aş vrea să ştiu unde ai văzut tu serviete cu totul şi cu totul de aur? După câte ştiu eu, aşa ceva nu există nicăeri pe lume. De ce nu încerci să scrii dragă băiete poveşti din viaţa adevărată a ta şi a prietenilor tăi dela şcoală sau din viaţa animalelor pe care le cunoşi tu? Uite eu te sfătuesc să scrii asemenea poveşti şi să mi le trimiţi. Atunci, vom sta din nou de vorbă.

★

Ce-i de făcut, copii, că nu mai am loc de scrisori? Şi tare-s multe scrisorile voastre! Parcă v'am rugat să vă scrieţi întodeauna adresa adică oraşul, strada şi numărul pe scrisorile voastre, ca să vă pot răspunde de-adreptul acasă, atunci când nu mai am loc în revistă. Aşa cum nu mai am acuma, şi trebue să vă spun

La revedere.

POGONICI ARICIUL.